

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE

Új sorozat, XIII. évfolyam, 4. (99.) szám

Bécs, 2018. április

Lackfi János írásai

Ha

Ha édesapám nem hagyja abba a versenyszerű cselgáncsozást az egyetem miatt, vagy ha az egyesület vezetői nem kötik olyan rendíthetetlenül az ebet a karóhoz, mondván, igazi sportember nem játssza az agyát, nem tömi a fejét felesleges tudománnyal, ha maga apám nem sértődik meg ezen, és ha az egyetemi közeg nem szippantja be, nem tűnik izgalmasabbnak a tatami világánál, akkor talán felnőttként is megőrzi ifjúsági első helyét a bajnokságban, megnyeri súlycsoportját, és kijut a berlini Európa-bajnokságra, akkor felszáll arra a gépre, mely a magyar dzsúdó sporttörténeti tragédiája felé süvített a szépreményű csapattal, ugyanis a hatvan kilótól plusz kilencvenöt kilóig a sportág legjobbjait, plusz tartalékokat, plusz edzőket, plusz sportorvost, plusz gyűrőt, plusz stábot fedélzetén szállító masina lezuhant, senki nem maradt élve, súlycsoporttól függetlenül senki sem bizonyult erősebbnek a halálnál, ám apám előző este egy felolvasáson ismerkedett meg anyámmal, aki akkor még nem volt az anyám, mert én még nem voltam én, sőt, semmi se voltam, talán csak úrkosz az Isten hajában, de ők ketten hajnali négyig beszélgettek izzó figyelemmel egy presszó pöttöm asztalánál, apám hajnaltájt szédült be az ágyba, sportemberhez méltatlan módon elaludt, a vekker fémes berregését se hallotta meg, kábultan ébredt lidérces álmából, hol elszenesedett csontok erdejében járt, lángoló tatamik hullottak az égből, és hiába vágta taxiba magát, hiába fizetett akkori fogalmak szerint kisebb vagyont a sofőrnek, most ott áll a reptéri betonkifutó végében, ott áll az idő túloldalán, rosszkedvűen és hunyorogva bámul a távolodó gép és a távolodó versenyzői remények után, és nem sejti, hogy én, aki akkor még nem is léteztem, bámulom őt, aki azóta már nem él, mert ha akkor azt a repülőt elérte volna, most én nem élnék, én nem írnám ezt, én nem bámulnám őt.

A dinó

Kipusztulásból mindig rettentő rossz jegyeket hozott. Halálugrásból kettesre zárták le, pedig szorgalmasabb osztálytársai hullottak, mint a legyek. Mit tegyen, ilyen kemények voltak a csontjai. Hasfelmetszésnél mindig diadalmaskodott benne az életösztön, és belevágta a szamurájkardot a táblába, kis híján a tanárt trafálta el. Amikor Dugovics Tituszról kellett fogalmazást írni, a története jó véget ért, a hős udvariasan megkérte a török harcost, hogy adja át neki a zászlóját, s az illető rendkívül jó modorról tanúskodva eleget tett az óhajnak. Utána szépen elmentek, és az első sarkon ettek egy kebabot dűrűmben, sok csípőssel, hagymával, mert úgy az igazi. A dinót be is hívatta az igazgató, közölte vele, lehet, hogy már most tízszer annyit keres, mint a tanárai, ám ilyen gyenge kipusztulásjegyekkel biztos nem viszi sokra. Hiába hiszi, hogy majd eldőlkeredik és valahogy túléli, a tudományos érvek ennek éppúgy ellentmondanak, mint a józan paraszti ész. Lehet, hogy nagyokosnak hiszi magát, és fittyet hány a tényre, hogy egy dinó agya mindössze tyúktojásnyi, egyéb szervei meg enyhén szólva túlméretezettek. Lehet, hogy egy-két gyengébb hipotézist képes lesz megcáfolni, ám, a zoológia jelenlegi állása szerint hatvannyolc különböző kihalási elmélet van forgalomban, egyik vagy másik lasszóként a lábára vagy a nyakára tekeredik, amikor nem számít rá, hiába reménykedik, hogy sikerül megúsznia. Egyszerűen fogalma sincs a nagybetűs életről, burookban nevelkedett, a szülei elhitették vele, hogy különleges, hogy megnyeri az X-faktort vagy a Magyar Nindzsát, vagy beköltözik a Való Világ Villába, és neki lesz a legnagyobb pofája meg neki derül ki utoljára a pornós múltja. Ilyen irreális várakozások közt nevelkedik a legtöbb őshüllő manapság, nem csoda hát, hogy bűdös nekik a piszkos munka, és a kihalás kapcsán is cinikus vicceket gyártanak. Pedig van, amin hasztalan poénkodni, sorsa elől senki sem menekül. Az igazgató aláírta a kirúgásról szóló határozatot, szólt a titkárnőnek, hogy hozza a pecsétet, aztán ott helyben kipusztult.

Mondd meg anyunak

- De édes a kicsi! Kisfiú? Kislány? Igeen? Na mond meg szépen az anyunak, hogy máskor ne ilyen csúnya fiús ruhákat adjon rád, nem illenek a barna meg a szürke színek egy ilyen kis törekeny angyalkához, mert aztán azt se tudják a nénik, fiúcska vagy lányocska vagy, bizoony!

- Júj, hát ez a baba éhes, ide hallom, ahogy korog a kis pocikája, egyem a szívét, hát szólj anyunak szépen, adjon hamipapit az ő kicsikéjének, ne legyen ilyen rossz anyuka, hogy itt meghalsz itt az éhségtől, ő meg csak mobilozik azokkal a festett körmőcskéivel, mindjárt adok én neked savanyúcukrot, mindjárt segít a néni, hogyhogy nem lehet neki, pont ettől lesz baja, mi?

.....

- Ejnye, mért sírsz, angyalom, nem kell sírni, nem szabad sírni, a sírás csúnya dolog, fujj, fujj, mindenki nézi mérgesen, hogy ugyanbiza ki ez a kislány, aki itt pityereg, mint egy rühes kismacska? Látod, angyalom, kicsi csillagom, édes bogaram, nagyon zavarod a néniket a buszon, nem szabad zavarni a néniket-bácsikat a buszon-villamoson, ezt te tudod, nagykislány vagy már, jaj, engem is úgy zavarasz, csak nem rád ijesztett valaki? Vagy fázol, ugye, csak nincs, aki észrevegye, mert az anyukádnak kisebb gondja is nagyobb annál, hogy a te nózikád hegyét megtapogassa, vagy az ujjacskádat megfogdosgassa, és rájöjjön, hogy nem öltöztetett fel elég melegen, hiszen tél van, jéghideg tél, hát mikor adja majd rád azokat a jó meleg pulcsikákat, talán nyáron, ugye?

- Jól van, kicsikém, válaszolj csak a néninek, hogy a saját ügyeivel foglalkozzék, nézze meg, hogy mikor megy a Szulejmán ismétlése, nehogy lekésse, vegye meg a csirkefarhátat ebédre, nehogy éhen maradjon, érjen haza időre, nehogy ne érje otthon őt a pénzes postás, aki a nyugdíjat hozza, vigyen friss virágot a temetőbe a Gazsi bácsinak, és ne árulja el neki, mióta jár át hozzá a Feri papa, és mit csinálnak kettecskén, aztán váltsa meg a sírhelyét a Kerepesiben, és nyugodjon már békében, mondd meg szépen, kincsem, oké?

Visszapillantó tükör

A BPT áprilisi estjén két meghívottja is volt a társaságnak.

Kemény István budapesti költővel, íróval interjú-formában beszélgetett **Bartis Attila** író, fotográfus. Őket e lap előbbi száma részletesen bemutatta, itt most csupán a közvetlenség élményét idézné fel az emlékezet. Kellemesen újszerű volt a dialógus-formátum. Bartis Attila bevallotta, hogy komoly kihívásnak érzi a helyzetet, hisz tudja, hányszor kérdezték már a költőt minden elképzelhetőről. Így aztán kérdéseivel kerülte a megszokott formulákat. Jótékony hatással volt párbeszédükre az is, hogy több évtizedes a barátság közöttük. Szó esett pályakezdekről, szó esett nemzedéki érzésekről, a 89-es rendszerváltásról is természetesen, hisz ez mindmáig különleges helyet foglal el ennek a generációnak az emlékezetében. És persze sokunk sorsa alakulásában is. Hogy mi a helye az irodalomnak, a költészetnek ma, avagy milyen volt ezelőtt, mi változott ezen a téren... Hogy milyenek a tervek a jövőre. Mindez két barát nyíltszini és mégis meghitt beszélgetése volt. S aztán következtek a versek! Kemény István előre megjelölte kötetében a felolvasásra szánt szövegeket, olvasni kezdett. És ekkor a képzelet fürgén felemelkedett a baráti társalgás kifutópályájáról, elmaradtak a hétköznapi részletek. A szavak gazdag kép-szövevénye elragadta gondolatainkat abba a virtuális világba, ahol a poétikai építőelemek más, költői valóságot varázsolnak elénk. Mai saját és közös dolgaink bizony hevesen felismerhetők voltak e versekben. Sejtethető volt mindaz, amit megélünk – ám ez a művészet, a költői átszínezés-átszövés sokkal kifejezőbb és érzékibb eszközeivel. A versek erről a valóságról szóló újságcikkeknel, hosszú elemzéseknél is elevenebb és igazabb képeket fakasztanak és bontakoztatnak ki.

Rajz és szöveg: Gyalai István

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság májusi rendezvényére

"Szóvihar Lackfi Jánossal"

**Meghívottunk, Lackfi János (Budapest),
József Attila- és Prima Primissima-díjas költő, író, műfordító,
tanár, Nyugat-kutató, fotós**

**2018. május 6-án, d.u. 17:30 órakor
A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15**

1971-ben születtem Budapesten.
Író, költő, műfordító, szerkesztő
vagyok, továbbá tűzoltó, katona,
vadakat terelő juhász.

Negyvenöt könyvem jelent meg,
fele felnőtteknek szól, fele gyere-
keknek, harmincegynéhányat pedig
lefordítottam franciából.

Megzenésített verseimből öt CD-
nyi került kiadásra, Lovasi András,
Malek Andrea, Herczku Ágnes, a
Kaláka és mások előadásában.

Tizenhét évig tanítottam a Pázmány
Péter Katolikus Egyetemen.

Ugyanennyi ideig a *Nagyvilág*
világirodalmi folyóirat szerkesztő-
jeként tevékenykedtem.

2003-tól 2011-ig a Műfordítók
Egyesülete elnökségi tagja voltam.

Nyolcadik éve szervezem Gryllus Dániellel közösen a kapolcsi Művészetek Völgyében a Kaláka Versudvar
műsorát.

Humoros identitásesszé-kötetem, a 2012-ben megjelent *Milyenek a magyarok?*, harmincötezer példányban
fogyott el, folytatása, a 2013-ban publikált *Milyenek MÉG a magyarok?* tizenötezer példánynál tart.

2014-ben látott napvilágot a novellákat tartalmazó *Három a magyar igazság*, 2016-ban az *Egy a ráadás*.

Első tizenöt költői évem termését összegzi a *Szóvihar* című kötet, s hét évszázad legszebb magyar verseiből
készült átiratokat tartalmaz a Vörös Istvánnal közös *Szilágyi Örsébet e-mailjét megírta*.

2018-ban jelenik meg az elmúlt hét évben született verseimet egybegereblyező *Emberszabás*, valamint új
regényem, melynek címe *Levágott fül*.

Megtisztelő, hogy elnyertem többek közt a József Attila- és a Prima Primissima-díjat.

Zsámbékon élek feleségemmel és hat gyermekemmel.

A 3. és az 5. oldali fotókat Lackfi Jánosról Raffay Zsófia készítette

"Az olvasás legyen hab a tortán"

Gósi Lilla interjúja Lackfi Jánossal (részletek)

Rendhagyó osztályfőnöki óra következik – csapja fel napló helyett legújabb könyvét Lackfi János. Mielőtt azonban a diákok kimenekülnének a könyvbemutatóról, villámgyorsan olvasni kezd. A Kapjátok el Tüdő Gyuszit verseiben fiúk, lányok és nindzsák elevenednek meg. Az iskola négy fala közötti világ, kicsit másképp! A most megjelent kötet négy-öt éve készülő versei egy vásott kiskamasz, Tüdő Gyuszi apró lázadásairól mesélnek. Az író-költő-műfordítót a Momentán Társulat fiatal színészei követik játékkal és interaktív-spontán színházzal. Az improvizáció alatt az arcok kinyílnak, és a bemutató végén a Millenáris termében összegyűlt gimnazisták nagy nevetés közepette tapsolnak, forgatják a Tüdő Gyuszit. Észre sem vették, és az irodalom egyetlen óra leforgása alatt beszippantotta őket... Egy könyvbemutató után és két dedikálás között, a XX. Budapesti Könyvfesztivál forgatagában kérdeztem Lackfi Jánost:

- Az irodalmat humorral bevinni az iskolába – így kellene?

- Mindenképp értelmesebb, mint sírni-ríni a nagy nemzeti panaszfalnál, hogy „Jajistenem, senki se olvas”! Szerencsére sok olyan könyvtárat, sulit láttam, ahol a könyvtárosok felveszik a kesztyűt. Ezek működő, dinamikus, élő helyek, ahol nem holt kötetek pora száll. A Kodály Zoltán Magyar Kórusiskolában például Forstner Kriszta, ez a remek tanító néni könyvtárfüzetet vezet alsó tagozatos osztályában, mindenki behozhat könyveket, amelyeket ajánl a többieknek. Jelenleg hatvanhat könyv forog és jár körbe, folyamatosan cserélgetik, olvassák. Gombos Péter mesekutató számolt be egy német példáról, a „Dobj el mindent, és olvas!” akcióról. A tanári asztalon egy vekker áll, és amikor csenget, mindenki mindent abbahagy, és öt percig olvas bármit, amit akar. Jó, ha az olvasás nem kötelező nyűg, hanem hab a tortán ...

- Magyar irodalomtörténetből szerzett doktori fokozatot, magyar-francia szakon végzett, és ma is jár egyetlenre: a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tanít, többek között kreatív írást. Milyen érzés tanítani?

- Tanárként tizenhat éve tevékenykedem, és nagyon fontosnak tartom, hogy eleven kapcsolat alakuljon ki a diákokkal. Folyamatosan tanulok tanítani, összeszedetten előadni, látványosabbá tenni az órákat. Ha érzem, hogy ernyed a hangulat, bedobok egy viccet, egy anekdotát, még bohóckodom, énekelek vagy rajzolok is olykor. Nem vagyok egy Michelangelo, de a bénázás is lehet szimpatikus, nem kell superhérosznak beállítani magunkat. Ha a diáknál van laptop, és valamiben nem vagyok biztos, megkérem, keresse ki a neten, így közös a megszerzett tudás. Nem a tévedhetetlenségen múlik, hogy tisztelik-e az embert. (...)

- Emlékszik saját iskoláira, amikor a zsványságot az iskolapadból tapasztalta?

- Nyilvánosan nem borogattam a bilít, nagy konfliktusokban nem voltam mester, de órán vagy olvastam a padban, vagy szellemeskedtem, szünetben pedig stikában foszforos csavarral robbantgattam. Roppant szerelmes természetű is voltam, már óvodában ásó-kapa perspektívájú kapcsolatot ápoltam egy kislánnyal... Tanárainknak nem lehetett könnyű velem az élet, talán nem csak rossz perceket szereztem nekik. A kamaszok egyébként még fokozottabban próbára teszik a felnőtteket. Vajon csak addig szeretsz, amíg jól fésült és illedelmes vagyok, tiszta a ruhám, jók a jegyeim és jól sportolok, vagy bírod a kritikát, a kellemetlen igazságokat, a rendetlenséget, a szakadtságot, a zene hangerejét? Meddig mész el a szeretetben, a türelemben? Ez itt a kérdés.

- Öt gyermeke van (az interjú készítése után ma már hat -- szerk. megj.), sok iskolát láthatott. Összevetve egykori iskoláival, mit tapasztal?

- Változnak az idők, az iskola, ma sokkal többet követel a tanügy. Sokkal több fölösleges lexikális tudást a mitokondriumról, a harminc és fél éves háborúról, Vörösmarty rózsaszín korszakáról, akár nulladik vagy nyolcadik órában is... Két nyelvvizsgát, emelt szintű érettségiket, ha vinni akarjuk valamire. A diákok figyelme pedig szórta, rengeteg hatás éri őket, és ez frusztráló is. Tüdő Gyuszi ízig-vérig mai kamasz, a mobil, az internet és a csípőnaci korában él, de persze itt-ott a saját gyerekkoromból is belecsempésztem ízeket ebbe a világba.

- Fotózik. Rímeivel képeket fest. Verseiben hétköznapi tárgyak, momentumok kapnak formát. Molnár Jacqueline-t, különleges stílusú illusztrátorát sokáig kereste. Ennyire fontos a vizualitás? Mintha képekben gondolkodna.

- Varró Danival szerepeltünk egy tévéműsorban, ahol feltették a kérdést, mi érdekel bennünket jobban: a képek vagy a szavak? Dani habozás nélkül rávágtá, hogy a szavak. Én nem tudtam dönteni. Ugyanúgy érdekel, ha hallom a rádióhírből, hogy a „felment az áramáramára” (vagyis „az áram ára mára”, így értelmes is) vagy hogy nagy a „torlódás a sasuti-vasúti átjárónál” (Sas úti vasúti), vagyis a nyelvi mazsolák, mint a szuggesztív képek. Például egy kiterjesztett szárnyú, rózsaszín lábú, csontig csupasztott galamb a brüsszeli járdán: fájdalmas szabadság-jelkép! A fotózás is ezért vonz, s bár profi messze nem vagyok, egy pár kiállítást már megjártunk mini „látványtárral”. (...)

.....
 - *Ahogy a Kapjátok el Tüdő Gyuszit! kívül-belül, úgy az Ön által teremtett világ is színes. Meséiben sincs direkt fekete-fehér, jó és gonosz, Lázár Ervin hagyományaihoz hasonlóan.*

- A világ ennél árnyaltabb, a jó és a gonosz nagyon ritkán tiszta vegyérték. A pokolba vezető út jószándékkal van kiköveztve, és remek emberek képesek egymás agyára mászni. Vigyázatlanul egy életre meg lehet sebezni valakit. Hiába a jó szándék, a seb seb marad, vért izzadunk, amíg begyógyul. Önmagában a gonoszság sem garancia semmire, előfordulhat, hogy valaki ki akar tolni velünk, és éppen ezzel mozdít ki a

tehetetlenségéből, ad lehetőséget a megerősödéssre. Gyuszi nem bántani akarja a világot, hanem teszteli, felfedezi, újraalkotja. Érdeklődik az ütközések, a másik megsebzése, a belső félelmek. Komoly kérdéseket tesz fel: Van-e olyan kő a világ végén, ahová leülhet az Isten töprengeni? Honnan jönnek a félelmeink? Hát a kegyetlenségünk? A jó és a rossz kavarnak körülöttünk és bennünk, a mi felelősségünk, mit választunk.

- *Lázár Ervinnel találkozott személyesen?*

- Tüskésen szeretetteljes ember volt, bemutatta egy kötetemet, voltak közös fellépések is, nagyon elevenen él bennem az emléke, halálára gyászverset is írtam.

- *Az általa bemutatott két kötetben pillanthatunk bele kalandos-kaotikus családi életükbe. Játék-meseirodalom – valóban ilyen az életük?*

- Szokták úgy képzelni a nagycsaládot, hogy mindenki ül az asztalnál, a gyerekek haja szépen kifésülve, benne masni, csurog a szájuk szélén a nyál, ég a gyertya, és minden pillanat ünnep. Persze az is, hiszen az ember azokkal lehet, akiket szeret. De nagyon komoly zsidóvárs van, mindenki jön-megy, ritka a nyugalmi állapot. Olyan, mint egy artistamutatvány a cirkuszkupolában – mindig kell egy kéz, ami kinyúl, elkap, továbblendít. A kamaszoknál meg sok a lelki hullámvasutazás, a lelkesedések és kétségbeesések, ezeket muszáj követni közelről, időt kell szakítanom rá, ami nem könnyű. Sose tudok annyit itthon lenni velük, amennyi igény van rá. Ez a köznapok harca.

- *Milyenek a közös programok?*

- Nehéz itthon a közös nevezőt megtalálni, más zenék, más, filmek, más érdeklődés szinte mindenkinél. Ha közösen nézünk egy filmet – számolni kell azzal, hogy valaki kimegy, mert nem érti vagy unja már vagy kicsis neki. Máskor mindenki felcsipeget valamit abból, ami nem feltétlen neki való. Egyáltalán, a másik léte által rengeteget tanulunk. Például a húszéves nagyfiam villamosmérnöknek tanul, a nagylányom éjt-nappal kémizik, s nekünk, két bölcsésznek bőven van min ámulni! (...)

- *Milyen, amikor ír?*

- Bárhol járok, Stockholmban, Rómában, Párizsban, mindenhol füzeteket vásárolok. Sokat jegyzetelek papírra, ha éppen úton vagyok, buszon-villamoson-repülőn... A jegyzetektől aztán sokszor meglepően használható szövegeket kurkászok elő az ember... De a számítógép óriási segítség. Anno még írógépen kezdtem, legépeltem, belejavítottam, négyszer-öttször újrapirotyogtam, és a sokadik verziónál a tisztába tevésre már nem maradt energia, maradt a telítetovált íráskép... Ezzel szemben a számítógépen egy pillanat alatt ott lebeg a tiszta szöveg, gyorsan átlátom, mit cseréljek ki. Biztos, hogy a digitális világ „könnyűkézésre” csábít, ezért az aprómunkát nem szabad megspórolni, ez hozzátartozik az irodalomhoz. Mondják, hogy egy életmű súlyát nem a leírt, hanem a kihúzott szavak mennyisége adja meg.

(köznevelés.hu, 2014.)

Egy nap élet
Kemény István költeménye

Harmincháromból huszan maradtunk, tizenöt év után
szép ez is,
Egy óra múltán a kocsmáros behordta fölöslegessé vált
székeit.
Férfiak és nők, fiúk és lányok, június, este,
sátortető.
Könnyű zsvaj volt, nagy szavakkal előre föl nem
törhető.
Nagy szavak váltak könnyű zsvajjává, tizenegy autó
odakint,
Huszan maradtunk: húsz ruha és pénz, tizenegy autó:
a valamink.
S máris megy kettő: „tudod, a kölkök nélkülem nem
aluszna el”,
A másikért meg itt a férje: a sövény fölött már
ott a fej,
Valaha fontos a harmadik volt: pohárral áll, hogy
menni fog,
Az asztal mögé bezárva ültem, mutattam: „kibújni
sem tudok”.
Valami szél jött és bodzaszag volt, eltelt a második
óra is,
Mutatta: „hány van?”, mutattam: „három.
Hát neked?”, „jön a harmadik”.
És ezzel átbújt mellém az asztal alatt, hogy „még egy
pillanat”,
Mesélt, mesélve újra átbújt, s még mindig mesélve
elszaladt.
Átmásztam én is, hogy elszökésre, menekülésre
kész legyek,
Egyszer csak mégis délelőtt van, öten maradtunk,
részegek.
Egymás nyitott-könyv-életéből kihullott
könyvjelzők vagyunk,
Szavakba öntjük a közös eszmét, ami csak annyi:
még így vagyunk.

Repülő zúg a másik égen, kezdődő, pontos
napsütés,
Figuráit kirakja lassan a gyümölcsfák közé a
nemsötét,
Fagyiért jön be egy család, a kocsmárosné a
kertbe ment -
Betelt a hetünk, és az Isten mégis csak teremt
és teremt...

Itt volna vége, de életemmel nem szolgáltam rá
erre sem,
Ha délelőtt volt, hát délután lett, haza a hatvan-
egyesen.
Mért mondjam ennél pontosabban, hogy nemsokára
meghalok
s nyers boldogság, vad reménytelenség együtt se tett ki
egy napot -
Az a nap kéne mégis, egyben, legalább az a
csonka nap,
Hisz máskor úgyis csak semmit mondok, és nekem is
semmit mondanak.
Annak a napnak a délutánján fél kettő körül
volna most,
Már annyit éltem volna eddig, hogy elég is lenne,
hogy vagyok,
Bolyongásvégi nagy türelmet vinnék haza a
pénz iránt.
Erdőbe mennénk a gyerekekkel, úgy élnénk le a
délután,
Órára, tükörbe, más szemébe estig már nem pil-
lantanék,
Azon a napon mesélés utánig megtartana a
tartalék.
S ha alszanak már, kilenc után, el meztláb akkor
menni csak,
Legvégül még kifutni innen, mint bölcsnek hitt, öreg
férfiak

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

A lusta leány

(székely népmese)

Egyszer volt egy gazdag leány, aki sohasem dolgozott, mert az anyja kényesen nevelte. Sokan kérték feleségül, de az anyja a kérőket mind lebeszélte, azt mondta:

- Hagyd el, ne kérd, mert dologtalan, s nem élsz meg vele.

Megint megkéri egy legény, s az anyja azt is le akarja beszélni, de ez azt felelte:

- Hát kigyelmed olyan anya, hogy a leányának nem akarja boldogságát? Jössz-e hozzám, húgom?

- Igen biz én jó szívvvel! - feleli a leány.

A legény azt mondja:

- Gyere, menjünk s esküdjünk meg!

Elmennek, megesküsznek, s a legény a leányt elveszi az anyja ellenére is.

A leány csak ahhoz tartotta magát, ahogy az anyjánál szokva volt, ott üldögélt egy helyben, szép kényesen, pirimókosan, nem dolgozott semmit álló napestig, csak a lábát lógázta. Neki az is mindegy volt, ha az ura szidta is érte.

Gondolta az ura:

„Hagyd el csak, ifiasszony, mert majd megtanítalak én téged dolgozni, ha az anyád meg nem tanított is!” - mert amikor hazajött a mezőről, az anyja is örökké panaszolta, hogy a menyecsszony semmit sem dolgozik. S azt mondta reá:

- Evvel, édes fiam, soha meg nem élsz, mert semmi dologhoz nem nyúl. Úgy ül örökké, mint egy nagy grófné! Jobb lesz, ha elválsz tőle.

- Elválni nem válhatok el, anyámasszony, mert tudva úgy vettem el, mint dologtalan. Hanem bízva rám kigyelmed, majd megtanítom én őt dolgozni.

Másnap reggel az ifjú gazda elment ki a mezőre, mikor hazajött, azt kérdezte:

- Ma hányan dolgoztunk, anyámasszony?

Az anyja azt felelte:

- Ketten, édes fiam!

- Akkor hát ketten is együnk! - mondotta a fia.

Ettek ketten, s az ifiasszony étlen maradt, még este is s reggel is. Reggel, mikor az ura elment, sírt egy jó nótát, azután sóhajtozni s gondolkozni kezdett. Egyszer azt kérdi az anyósától:

- Anyámasszony, ha a tüzet megszítom, dolog-e?

- Dolog, édes leányom, dolog!

Megszította hát a tüzet. Azután kérdezte:

- Hát ha a tűzre fát hozok, be, dolog-e?

- Dolog, édes leányom, dolog!

- Hát ha kiséprem a házat?

- Az is dolog!

Vizet hozott, s házat separt, s az öreg megörvendett, hogy jól kezdi majd viselni magát, s elmagyarázta neki, hogy miféle dolgok vannak a ház körül, s azokba beleindította, segítette, tanította.

A gazda hazajött, s mikor asztalhoz kellett ülni, kérdi az anyját:

- Ma hányan dolgoztunk, anyámasszony?

- Hárman, édes fiam - mondta nagy örömmel az öreg.

- Nahát, akkor hárman is együnk! - mondta a gazda is örömmel.

Asztalhoz ültek hát, az ifiasszony még nagyobb örömmel, mert másfél nap alatt éppen eléggé megéhez.

Az naptól fogva mindig hárman dolgoztak, s hárman is ettek. Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A **Bornemisza Péter Társaság** következő, évadzáró **júniusi** rendezvényének meghívottja: **Jánosi Zoltán**, József Attila-díjas irodalomtörténész, szerkesztő: "**Nagy László emlékest**" -- közös rendezvény az Ausztriai Magyar Egyesületek és Szervezetek Központi Szövetségével. **Vasárnap, 2018. június 3-án, d.u. 17:30-kor. a Schwedenplatz-i Magyar Otthonban** (1010 Wien, Schwedenplatz 2/9).

KIÁLLÍTÁSOK

The Last Day (Az utolsó nap)

A bécsi **Kunsthistorisches Museum** Bassano termében tekinthető meg Helmut Winter kortárs fotóművész 12 tablóból álló kiállítása. A kiállított képek természeti katasztrófákat, és az elmúlást idézve a múzeum termeit elárasztó földet és vizet ábrázolják, a belső tereket, lépcsőket, szobrokat ellepő lehullott faágakat és avarszőnyegét varázsolván a nézők elé. A képeken a múzeum találkozik a természettel. A kiállítás 2018 december 31-én zár.

Florentina Pakosta

A bécsi **Albertinában** május 30-ától lesz látható a művésznő 85-ik születésnapja alkalmából rendezett gazdag gyűjteményes kiállítás. Alkotói tevékenységének kezdetén Pakoste rajzaival, grafikáival küzdött a nők egyenjogúságáért a művészeti életben. Későbbi munkáiban, visszatérve a festészethez, az emberi testet, az arckifejezést, a testbeszédet választotta témaként. A tárlat augusztus 26-áig tekinthető meg.

SZÍNHÁZ

Burgtheater Wien: Eugene O'Neill: "Eines langen Tages Reise in die Nacht"

A Nobel-díjas szerző saját családjának tragédiáját írta meg az *Utazás az éjszakába* (*A Long Day's Journey into Night*) című posztumusz bemutatott darabjában; általában ezt tartják a legtokéletesebb művének.

Előadások: május 1., május 12. (18:00)

Magyar Színház, Budapest: Eugène Ionesco: "A székek"

Ionesco egyfelvonásosai közül "A székek" a legkiforrottabb. A kommunikáció nehézségeit vagy lehetetlenségét példázó parabola egyszerre megnevettet, megráz, elmélkedésre készítet. Szereplők: Béres Ilona, Fodor Tamás. Bemutató április 27. További előadások: április 28., május 3., május 15., május 24. (19:30)

Madách Színház, Budapest: "Szomorú vasárnap", musical

A Szomorú vasárnap egy halhatatlan szerelem története. Seress Rezső, sok örökzöld sláger, és a világhírű dal, az „öngyilkosok himnuszának” szerzője maga is öngyilkos lesz. De visszatér oda, ahol életét, mint zongorista, élte: a legendás Kispipába... Főszerepben: Rudolf Péter. Előadások: június 23., 24., 29, 30. (19:00).

Absender: P.b.b.

Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung der Gesellschaft: Creditanstalt Bankverein,

A-1011 Wien, Schottengasse 6. BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600 IBAN: AT58110000207578600 SWIFT (BIC): BKAUATWW